

недостатньо. Потрібною є диверсифікація каналів реалізації продукції підприємством.

Література.

1. Олійник О.В. Інтегральна оцінка ефективності управління формуванням прибутку від реалізації продукції в сільськогосподарських підприємства / О.В. Олійник, О.Ю. Скоромна // Економіка АПК. – 2016. - № 4. – С. 75-81.

2. Шубравська О.В. Розвиток агропромислового виробництва України: завдання і виклики / О.В. Шубравська // Економіка України. – 2016. - № 4. – С. 5-13.

3. Андрійчук В.Г. Економіка аграрних підприємств: Підручник.- 2-вид., доп. і перероб. / В.Г.Андрійчук. - К.: КНЕУ, 2014. - 624 с.

УПРАВЛІННЯ АМОРТИЗАЦІЙНИМИ ФОНДАМИ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Ворона О. А., студент

Науковий керівник: Бегун С. І., к.е.н., доцент

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

У своїй господарській діяльності підприємства використовують необоротні та оборотні активи, такі як: будинки, споруди, транспортні засоби, бібліотечні фонди тощо. В процесі їх використання під впливом морального та фізичного зносу, ці активи мають властивість зношуватися і втрачати свою первинну здатність виконувати покладені на них функції. Для того, щоб підприємство мало змогу поновлювати свої основні фонди, на придбані активи нараховується амортизація.

Спираючись на ПсБО №7 «Основні засоби» амортизацією вважають розподіл вартості необоротних активів, що здійснюється систематично періоду їх експлуатації [1, 68].

Амортизаційні відрахування є одними з найважливіших джерел фінансування інвестицій підприємства, а також фондом з якого підприємство черпає кошти на поновлення активів. За допомогою амортизаційних коштів здійснюється просте та розширене відтворення необоротних активів на підприємстві. У країнах Західної Європи та Північної Америки, амортизаційний фонд покриває потреби підприємства в інвестиціях на 70-80 %.

Питання управління амортизаційними фондами є одним з пріоритетних завдань для будь-якого підприємства, адже саме ці фонди в подальшому будуть направлені на своєчасне та ефективне їх оновлення. На цей процес мають вплив багато факторів. Одним з таких факторів є рівень інфляції, при ринкових умовах, що сьогодні функціонують в економіці поступово відбувається знецінення не лише грошових коштів але і активів, що призводить до зниження ринкової вартості самого підприємства. Тобто, реальна ринкова вартість об'єкту необоротних активів при інфляційному зростанні цін, та певний конкретний момент часу нижчою за номінальну вартість придбання даного об'єкта.

Також інфляція спричиняє незначні амортизаційні відрахуванням, що в свою чергу слугують причиною збільшення інфляційного прибутку і необґрунтованого зростання податкових платежів [2, 199].

Для вирішення цієї ситуації існують декілька методів, які використовують на підприємстві для боротьби з негативними наслідками:

Перший метод передбачає проведення підприємством періодичної індексації основних засобів. У цьому разі збільшується вартість основних засобів та амортизаційних відрахувань, що в результаті дає відсутність інфляційного прибутку. Проте, існує недолік в даному методі. Згідно законодавчих нормативів, підприємство немає права здійснювати індексацію, при умові, що якщо теперішній індекс інфляції становить менше 10 %. В такому разі на підприємстві відбувається відставання (заниження) балансової вартості основних фондів та нарахованої на них амортизації у порівнянні з їхніми ринковими аналогами [3, 3].

Другий метод передбачає в боротьбі проти результатів інфляції є застосування на підприємстві прискореного метод нарахування амортизації. Даний метод полягає в тому, що термін за який проводиться нарахування амортизації скорочується, що призводить до зменшення залишкової вартості об'єктів, які морально застаріли і в результаті чого зникає необхідність списувати недоамортизовані основні засоби у зв'язку з їх зношенням.

Суть третього методу полягає в тому, що для захисту протягом результатів інфляції необхідно здійснювати переоцінку основних фондів. Проте, існують недоліки даного методу. Перш за все, це те, що переоцінку дозволяють здійснювати згідно нормативним

документам лише при умові, що балансова вартість суттєво відрізняється від справедливої вартості даного об'єкту [1, 70]. Якщо, наприклад, амортизація нараховується прямолінійним методом (щомісячно), а переоцінку підприємство проводить лише один раз на рік, в результаті ми матимемо збільшення балансової вартості об'єктів лише в останньому місяці і амортизація на даний актив буде збільшена лише в наступному місяці і нараховуватиметься на дооцінений предмет. В результаті чого, протягом минулого року ми матимемо факт недоамортизації активу, адже його балансова вартість залишалася беззмінною, що призведе до зменшення суми накопиченої амортизації для їх подальшого відтворення.

Щодо відображення інфляційного зростання вартості основних фондів на балансі підприємства, то воно позитивно вплине на зростання його активів, оскільки в результаті індексації буде збільшено первісну вартість основних фондів, що позитивно вплине і на їх залишкову вартість.

Отже, інфляція це один з важливих факторів, яким потрібно керуватися при управлінні не лише необоротними активами, але і також при нарахуванні амортизації та управлінні амортизаційними фондами. Інфляція може «викривляти» справжню вартість активів, а також і ринкову вартість підприємства. А оскільки, на сьогодні, ринкова вартість підприємства впливає на його кредитоспроможність та ліквідність та на решт показників ділової активності підприємства, тому доцільно бухгалтеру слідкувати за рівнем інфляції і вчасно проводити коригування вартості активів та амортизаційних відрахувань у зв'язку з цим.

Література.

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби»: затверджено наказом Міністерства фінансів України від 27 квітня 2000 р. № 92, зі змінами і доповненнями. - К.: КНТ, 2010. – 320 с.

2. Квасній Л.Г. Інфляційні очікування в економіці / Л.Г. Квасній, О.Я. Щербан // Науковий вісник НЛТУ України. – Зб. наук. праць. – 2010. – Вип. 20.15. – С. 401.

3. Шура Н. А. Необхідність врахування інфляції при відтворенні основних фондів підприємства / Н. А. Шура, Т. Б. Ігнашкіна // Ефективна економіка. – 2013. – № 8. - С. 345.